

Ens
ha arribat

Navalla
suïssa

Sembla que Suïssa pressiona l'Estat espanyol: o s'extraheix l'empleat de banca Hervé Falciani per jutjar-lo per haver revelat secrets bancaris o s'acaba la col·laboració amb Hisenda.

Any
Salvador Espriu

Entenia en vins, rellotges, filosofia, cactus, jurisprudència, medicina i música de Bach.

Un sofà a la riba

Josep M.
Fonalleras

Serps i falcons

Sant Jordi, aquest any, ens ha portat uns quants detalls molt interessants. Sánchez Piñol, l'autor més venut, no ha participat en això que en diuen la cerimònia de les signatures, perquè considera que tot plegat és un enuig difícil de suportar. Té tota la raó del món. Mentrestant, l'altre emblema de l'editorial, Josep M. Espinàs, és l'escriptor més veterà en això d'exposar-se al lector en una data tan senyalada. Conviuen en una mateixa casa, La Campana, que ha estat capaç de combinar l'excel·lència literària amb l'encert entenimentat d'una promoció necessària per al llibre però no pas invasiva en relació a l'autor. Han mantingut la dignitat del producte a base de coratge i d'una creença ferma en els valors que defensen. Que l'Espinàs faci tants anys que exerceix de "fabricant de signatures" amb orgull i vocació i que en Sánchez Piñol consideri

Et veus com una andròmina quan seus al costat de fenòmens que acaparen el fervor de la massa

que tot plegat té molt poc sentit (perquè la signatura no va acompanyada o precedida d'un diàleg sobre literatura) em sembla una entesa fantàstica de dos models que, tots dos, són la mar de respectables. I un resum adequat del que significa Sant Jordi.

T'ho pots agafar com una festa –que ho és– i gaudir de moments que són agradables o pots arribar a pensar que es tracta d'un circ en el qual no calia que anessis a engruixir la nòmina dels pallassos o dels equilibristes. Et penses que ets imprescindible quan arribes a una parada i veus que hi ha gent que fan cua perquè signis un llibre (no exagerem: dues persones!) i et veus com una andròmina que fa nosa quan seus al costat de fenòmens que acaparen el fervor de la massa. A mi em va passar a Rambla de Catalunya, amb en Falcons a la dreta i, a l'esquerra, amb en Frank de la Jungla. Encara ric. Mentre observava la follia desfermada per aquest noi tan musculós i valent (que va engolir, com una de les seves serps, el falcó de les catedrals), llegia en un diari unes seves declaracions: "No paro de signar. De fet, es pot dir que no havia escrit mai tant com avui." Després, vaig menjar una galeta i vaig anar a una altra parada. I vaig pensar que, mira, tot a la vida és qüestió d'agafar-s'ho amb paciència i amb una bondat infinita.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE BANC SABADELL

Josep Oliu
Solucions possibles

Davant els gravíssims problemes de moltes famílies per accedir a un habitatge, es poden fer dues coses: fer decrets i accions coercitives, que acostumen a fracassar, o buscar solucions imaginatives i adaptades a les necessitats reals. És el que proposa fer el Banc Sabadell amb una nova fundació.

PRESIDENT DE CAIXA BANK

Isidre Fainé
Resultats positius

L'entitat és la primera de Catalunya i una de les primeres de l'Estat espanyol. És una peça importantíssima per al futur del nostre país. Participa en els esforços de reordenació del sector. L'economia catalana es reactivarà més d'hora que tard i bona part del crèdit vindrà d'aquesta entitat.

PRESIDENT DE SÈRBIA

Tomislav Nikolic
Un gest necessari

El president serbi ha demanat perdó pels crims que les tropes del seu país van cometre a Srebrenica, on 8.000 musulmans van ser assassinats pel fet de ser-ho. Cert que hi ha càlcul polític al darrere, però el fet és que ha demanat perdó. Més a prop, hi ha qui encara no ha condemnat els crims franquistes.

COMISSARI D'AFERS ECONÒMICS

Olli Rehn
Unes dades dramàtiques

Olli Rehn considera que les dades de l'atur de l'Estat espanyol són "inacceptables". Cert: en això tothom hi està d'acord. Però bona part de la responsabilitat és de Brussel·les i la seva política d'austeritat a tot preu. ¿Què vol dir, aplicar una política i després exclamar-se de les conseqüències?

Vuits i nous Èxit de 'Victus'

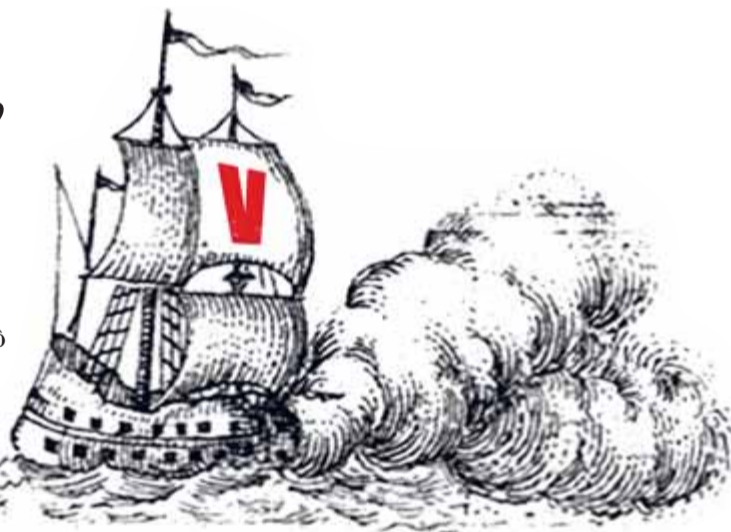

Manuel
Cuyàs

No havia passat mai que el llibre més venut per Sant Jordi en català ho fos també en castellà, sense tractar-se d'una obra estrangera. Parlo de *Victus*, l'obra d'Albert Sánchez Piñol tan ben editada per Isabel Martí de La Campana. Quan dic ben editada no em refereixo només a la tipografia, l'enquadernació o el mapa que acompanya el volum i el fa tan atractiu. Vull dir també la labor d'editora que la Martí fa, protegint els seus autors, aconsellant-los i dient-los per on han de tallar o han d'afegir perquè el llibre funcioni a plena satisfacció del lector, que és qui compta.

Els dies previs a la sortida de *Victus* en l'original caste-

llà, la Martí no les tenia totes. Creia en el llibre, el defensava a queixalades, però li preocupava que l'opció idiomàtica de l'autor generés rebuig. Sánchez Piñol, amb dues o tres obres fins llavors publicades, s'havia convertit en un referent d'escriptor en català, sobretot entre els joves, que sempre són els més radicals –i que duri. Presentant *Victus* en castellà, ¿ens podríem trobar davant una polèmica de tons agressius com les que vam viure quan Joan Manuel Serrat o més tard La Trinca –uns altres referents– van fer el canvi idiomàtic? Els temors de la Martí no van tenir lloc i el llibre va ser plenament acceptat. La prova, els més de cent mil exemplars venuts. D'acord, el te-

ANTHONY GARNER

ma i la idea força hi ajudaven: els fets de 1714 explicats des d'una visió sobiranista. Tot i així, hi hauria pogut haver soroll. El soroll no s'ha fet present, i això deu ser senyal que al país alguna cosa ha canviat des dels temps de Serrat i La Trinca, que tampoc van renunciar als seus ideals.

Jo hauria preferit originalment en català una de les novel·les ambicioses de la "nostra" literatura. Em penso que no dec estar sol en la preferència, i el mateix Sánchez Piñol m'havia dit que

ell comprèn els que ens trobem en aquesta tessitura. Però les coses són com són, el país és com és, i la Martí i el seu autor ho han sabut intuir. Davant aquest fet jo callo i em limito a observar l'evolució dels meus coetanis en els temps més sobiranistes de la història recent de Catalunya.

A Sánchez Piñol no li va caldre ni sortir a firmar per ser el més venut. El novel·lista del setge de Barcelona va passar Sant Jordi a la fageda d'en Jordà, oh companyia, oh deslliurant presó.